



16. aastaläit.

Uffit nummer 30 top.

Meie Mats

Nr. 170.

Laupäeval 18. (1. detsembril) novembril 1917.

Nr. 170.



Wene wäerinnal. Saksja lenduri allaandmine.

Mihailow-Sewernõi joon.

◆ ◆ ◆ Ilmus ◆ ◆ ◆

Meie Matsi 1918. a. tähtraamat

Sisus peale hariliste kalendriteadete, adresside jne.: Luuamees linnapeaks, rätsep miilitõnäraks, prowokator maad jagamas, torgowka tootlusministraks, soldati „Ssa meie“ palwe, Sundiaugu papp, jäälaru jaht Nehatus, lahetatunniline tööpäew jne. jne. jne.

Sult pilta!

Sind 1 rub.

Saada iga raamatulaupluses. Lodu „Teabus“ Te. Minnas.



Sõjaväe kogumise punkt külas.

Zoompea kät.

Maardu Mihkel sõitis linna,
Gurnud siga wankri peal;
Zoompeale tahtis minna,
Matsud diendada seal.

Sapamajast otse turul
Tahtis olla kella kuus;
Sõditi õffel hobust murul.
Piis tal toškas ilka suus.

Sapamaja ette jõudes
Nägi Mihkel saba seal,
Tuhat-tulist sala wandus,
Et ta ei olnud kõige eel.

Kui ta wiimats turul jõudis,
Kell ju kümme ära löi, —
Kõhe ostja siga nõudis,
Mihkel peagi nõusse jäi.

Hobust naabri hoolde jättes,
Mihkel tõttas Zoompea poole,
Aksjaga ta õige ruttas,
Et saaks aegjast koju tööle.

Õhus kuulda ratta wurin,
Mihkel waatab ülesse:
„Mis nüüd tähendab see surin?
See ei puutu minusse!“

Äkitselt läib kargatus,
Mihkel kohtub, tomistab;
Maast üles ärgates
Pommideft ta unistab.

Uutol, Zoompealt alla sõites,
Gummiratas plahwatas...
Mih'el „sohwil“ ette heitis,
Nii, et suu tal jahwatas.

S. Kalju.

Uus paradiis.

Ewald Gerhard Seeligeri roman. (16. järg.)

„Ja sina raswast!“ wastas Gordon kühwtiselt.
„Mis te waidlete!“ ütles Safe-Tommi. „Mina ei falli
naist üleüldse.“

„Sina oled õige kawal,“ hüüdis Antonio Machado jul-
geste. „Wististe peame meie omale sinu jaoks naise wõtma.
Siis sina lõbutsed nendega ja teed meile pita nina.“

„Seda ei ole!“ wihastas pill Gordon ja ta läsi läks
rusklaste. „Siin erandit ei tehta. Mul pole mingisugust
lusti narriks saada.“

„Wähemalt peab wõtma'us olema,“ osatas Little Pipe
tagant, „et sina tema naise juures taju leiad. Sellepärast
peab ta naise wõtma.“

„Pead!“ kirjendas pill Gordon ja näitas talle rusklat.
„Ei mõtlegi selle peale!“ kirjendas Safe-Tommi ja lül-
las ähwardajat ruskлага.

See oli üleüldise kaeluse signal. Old-Kopping wõttis
Little Pipe kraest kinni ja puistatas teda ta häbematuise eest
tublisse.

Õjegi Smart-Andrew sai hoobi lõhu peale. Serwe
maja, mis mitte wäga kõwaste polnud ehitatud, wabises
kuni Bob ja Stan löid üksteise järele wälja wiskasid.

Antonio Machado jooksis kõhe pimedas walitjusehoone
juurde, mis templi rujukude peale ehitatud, et seal werijest
lahingust teatada.

Kõit kuulastid waihtides.

„Gewa wõttis õuna!“ ütles Subli-Benjamin, kes mu-
relituts oli jäänud.

„Drolli terawat wastuwaiblust ei wõi mitte tähelepane-
mata jätta,“ arwas Sang-sü-Kwang.

„Ah, mis, Gewa!“ naeris lord Ruskel. „Neil on lõhu-
tõbi ja see lähed mööda. Pets ei tee wigga. Rahju, et mina
seal ei olnud.“

Gontarp läks Antonio Machado feltis wõitluseplatfile,
kus löid wait oli. Stan ja Bob magasid juba.

„Teie wist liialdastte natuke!“ arwas Gontarp naera-
tades.

„Kõit nägi nii kardetaw wälja,“ kinnitas Antonio
Machado.

Rad otksid haawatuid, kuid ei leidnud kedagi.

„Ma tänan teid, senhor Machado!“ ütles Gontarp ja
pigistas wälse portugaalase lätt. „Mina pole teies elsi-
nud. Parema on, kui asju ilka kõige pahemast küllest näete.
Meie eeskawa on leplikkus. Sellepärast olgu meie filmad
alati lahti; mitte midagi ei tohi filmapaari wahale jääda.
Midagi ei tohi üllatusena tulla.“

„Küll ma walwan!“ ütles Antonio Machado ja lahkus
wäga ruttu.

Järgmisel päewal sõitis Elewant Patabi ja Kairaga
Rio Parabat mööda alla.

XIX.

Kes ta ostab, selle oma ta on.

Mustafa Köprubent, türlane Rio de Janeiro, oli hea
ärimees, Nikolaus Delykupis, tema Greeka soost äriföber
Buenos Aireffis, oli veel parem ärimees.

Waewalt oli ta hiiiglaulesandest teate saanud, kui ta
juba Rioffis sõitis, et tellija kindluse kohta ifiitult teateid
koguda. Ja et mitte tühjade kätega tulla, löi ta kõhe lafs
noort, pillilustat Hispania neitut — õepaari Granadast kaaja,

Laul tatikast.

Motto: Iwa on itka iwa!

Näe, metsa all, hull seena seal,
kui Hiina poisid, taabud peas;
seal eemal, leppõdesa all,
tuur tatikas ta teiste seas.

Rõit seened hirmul ootavad,
süü elulüünel kustub neil,
neid paljud ahnelt waatawad
ja peagi maitsew roog on meil.

Ruid tatikas, nii lai ja paks,
ei tunne hirmu põeja all;
ta rahulik, kui laislem jaks,
eht wäärtus küll tal alamal..

Seal metsa asus Eweri mees,
näeb eemalt kollast tatikast,
ja lipsti „jaks“ on korni sees,
weel teisa kisti hulka maast.

Rõit teised seened sedamaid
jäid rahul Eweri mehe ees,
sest „tibia“ nosib tatikaid...
mis kõwab palju metsa sees.

Shuhua.



Rõõwib — rekwirerib.

Res wõimumehel wõtab tallese
See rõõwib;
Res wilja, lehmad, hobuse —
Rekwirerib.

Kui wõtab alam — lohe süüdlane:
Ta rõõwib;
Kui wõtab illem — pole midagi:
— Rekwirerib.

A. L. P-maa.



Langewarjuga õhulaewalt alla.

Kes juba enne tellimise tulekut Buenos Airesti olid jõudnud ja vieti teisets otsusteks olid määratud. Kuid see äri oli liig kõrge nõudmise wastu puruks põrganud. Nüüd lootis Nikolaus Delhtupis hispanlastest fita Rios kõrge hinna eest lahti saada.

Rõprubent wõttis ärisõbra türlase lohtusega wastu, kes greelase wastu ettewaatlik on; ta rahustas tulijat, ei lubanud aga mingisugust käsiraha, sest et ta ise midagi ei olla saanud. Sellija nime ta wõistlejale ei ütelnud.

„Lore äri!“ naeris Nikolaus Delhtupis. „Kad tõmbawad sul, mu pois, naha üle kõrwade, kui sa küllalt ettewaatlik ei ole! Wiisjada tüdrutut, nagu ei oleks see midagi. Wõib olla, et see mees hull on. Ja kuhu tahad sa kõil need tüdrutud panna, nii et see silma ei torka? Enne raha, siis kaup. Seda nõuab iga aus kaupmees, kui ta pettuse õhwrisk ei taha langeda.“

Uga Rõprubent oli küllalt nii kangelasne, et ennem järele ei annud, kui Nikolaus Delhtupis ähwardas tahe hispanlase seltsis jälle Buenos Airesti tagasi sõtta.

„Sa pead homseni ootama!“ ütles ta ja saatis greelase wälja. „Soo tüdrutud homme kell 11 fita!“

Sis jooksis ta Libertade-hotelli ja teatas Fritzule, et tats neiu juba kohal olla. Rõprubentil ei olnud ilal ndu

kaupa ilma käsirahata muutseada, waid ta oli Fritzule tungi-mised ainult wastu wõinud, et wõistlejaid mitte juurde lasta.

„Teie tahate raha!“ hüüdis Fritz imestades. „Seda wõib igaüks nõuda. Enne kaup, siis raha. Wiimaks toote mulle mõned wanad turweided Granadast.“

„Tulge homme minu büroosse!“ palus Rõprubent. „Kell 11. Siis on tüdrutud seal. Minu ärisõber on nad Buenos Airestist kaasa toonud.“

„Ja teised?“ küsis Fritz, otsaesist kibrutades.

„On kõil teel!“ ruttas türlane kinnitama. „Sigema kolme nädala jooksul iduawad nad kõil fita. Wiisjada ja mõned weel enam, loodan ma.“

„Noh, ilus,“ ütles Fritz rahustatult. „Niipea kui nad kõil fiin on, saate raha, enne mitte!“

Rõprubent lehitas õlast.

„Nõnda oli meie kaup!“ wihastas Fritz.

„Uga kaup peab kindlustama!“ wastas türlane mahedalt. „Wuudu pean saadetuse tagasi saama.“

„Ja raha, mis teile ette maksin?“ hüüdis Fritz tige-dalt.

„See arwatatse kulubeks!“ seletas türlane wiisakalt. „Mul on sellejuures weel kuluft ja kahjusi, sest kõil nei-

dufi ei wõi wahetekil tuua. Seal hulgas on harituid. Mina ootan teid homme kell 11 oma büroos."

Utlas ja läks.

"Noh, oota," mõtles Fritz. "Oled sina niisugune, siis olen mina ka niisugune. Tarwis järele mõelda. Aga teistki, kui sina!"

Ja ta mõtles järele.

Temal ei olnud vähematki lusti rahvuswahelisele tädrukute kaubitsemisele weel raha lõugade wahela wifata. Kuid neid pidi ta saama.

Uksia oli ilma politsei salajase kaastegewuse ta wõimata korda ajada. Enam kui wiiesaja tädruku kogumine Libertade-hotelli pidi ilma torlamo. Ja teadmata oli ka kudas tulijad endid üles pidafid. Neile tuli tött ütelda. Fritzul oli kindel nõu, üegi katoliku preefrit Santaremist kaasa wõtta, kes paarid koku wõi laulatama. Kes katoliku usku ei olnud, neid wõis Tubli-Benjamin paari panna. Sellepoolest paistis Fritzule kõil ärawõidetaw olewat. Tädrukutele, kes afundufesse kaasa tulla ei tahtnud, oli tarwis wõimalus anda kodu tagasi reifida.

Aga kõigepealt oli tarwis tädrukuid! See'n see oli. Kui ometi nende nimed ja laemad teada oleks, millega nad tulid! Safe-Tommi abil oleks see wälge asi olnud. Tema oleks Rõrubendi kirjutuslaua ja rahakapi lihkisse aja jooksul ka ilma wõtmata lahki teinud ja sealt kõil sedelid wälja toonud.

Ülki largas Fritz püski.

Ta oli toreba nõu leidnud.

Kas ei olnud Rõrubant kardetaw orjakaupmees. Kas ei olnud ta ise oma kohused täitnud? Tema oli tarwis lasta wana wõtta!

Wilhelm Nägeli silgas kuskatogust, kui Fritz talle oma peene plaani ära seletas.

"Siis on tarwis õige ettewaatlik olla!" hoiatas ta. "Sel mehel on õlemuse kestel häid sõdemeid. Kas wõitte teada, kuipalju saadikuid ta oma ilusa'e sõnade läbi juba enese wastu on tänuiluts teinud? Braklias olla ministridki, kellele nasterahwa ilu meelawat. Mispäraft on Nios nipalju mängupõrkuid ja lõbumajast? Seft et kõrgemad politseimikud seal afemikud on. Siin on aft weel hullem kui New-Yorgis. Meil ei tule aga niisugused asjad awalikult, seft et ajalohed mikiidawat on."

"Araneetud!" kirus Fritz. "Siis oleftin peaaegu nõgestesse läinud. Wiimaks oleks nad minu weel kui tädrukukaupmehe kinni piftnud."

"Aga olemas on kõrwaltee!" naeratas Wilhelm Nägeli. "Aga aft ei tohi awalikult tulla, waid peab teatud alamate ja kelmiste ametnikkude ringi jäämo. Siis wõib inimese teatud ajaks ära kahuda lasta ja see ei ole kallis. Niipea kui need alamad ametnikud roha haifu tunnewad, tõõtawad nad imesamifewäärt karwanepifufega. Ma kulan lohe järele, mis see lõbu maksab. On teil weel soowik?"

"Sm!" mõtles Fritz. "Siis wõime selle Buenos Aireft nadikaela ka ühes wangi wõtta lasta. Aga ma ei tea paratu, kus ta elab ja mis ta nimi on. Peaafi on, et Rõrubent neljaks nädalaks kaob ja et mina tema asemela astun. Muuduqi peawad mul siis ka tema paberid olema."

"Paberid wõetaks tema käft lohe ära." seletas Nägeli. "Kui soowite, muretfen teile dekoratsiooniks kaks politseimikku. Rahju ei wõi selleft midaqi olla."

"Wastuolfa!" hüüdis Fritz waimustatult ja läts üles proua Bahlfeni juurde.

Proua Bahlfen wõttis teda, nagu i'ka, lahkeste wastu ja andis talle tassil kohwi.

"Õfimeled kaks neit on fiin!" jutustas Fritz. "Ja näiib on lonkamine ka juba kullalt kaua kestnud. Rõdäe warem on, teie lahkute näiib lohe fiit korterist ja kolite Libertade-hotelli elama. Teie abi on mulle seal hädaste waja."

Proua Bahlfen oli lohe nõus ja ruttas ühes Susanaga tarwiksi asju pakkima. Seni ratsutas wälge tiitarlaps Fritz-onu põlmel.

Kui Fritz laps läe peal, proua Bahlfeni saatel õhtul Libertade-hotelli tult, andis politseinik talle wõtmel kätte,

mis mõne tunni eest alles muretumalt Mustafa-Rõrubendi taskus olid wiibinud.

"Kõil on korras!" ütles Nägeli naeratades ja andis politseimikule kuldjootraha.

Fritz ruttas lohe Rõrubendi büroosse, mis Türgi maitse järele oli fisse seatud. Kõigil seintel rippufid kfindawad kirjud waidad. Kolktid ja patju oli terwe ladu, ja diwan, mis ksil tuba seifis, oli niifama suur ja lai, kui kirjutuslaud wälge ja kena oli.

Rahakapp oli tühi. Kirjutuslaua sabitfist leidis Fritz kõil hästi korraldatud ja nättas, et Rõrubent wiiesaja tädruku üle mitte ei olnud wafetanud. Kauqelt enam kui pool tuli neift Wälge-Naflast. Suure osa andfid ka Rumeenia, Bulgaria ja teised seafsed maad. Ka Poolast ja Galitflast oli tubliste. Ingliste- ja Saksomaalt oli umbes ühepalju, kuna Prantsufemaad nimekirjas polnudki.

"Sel on wift omad põhufed!" tarutas Fritz. "Wististe tarwitawad prantslased neid ise wäga palju."

Siis uuris ta nimekirja edasi.

Europa neid tulid üfifult wõi vähemates falkades suurte reiffatelaewadega, mõned kaiuttes, mõned wahetekil. ifeäranis Ingliste, Prantsufe ja Italia lipu all. Smärnaft oli ainult üks aurulaew teel. Kirjast sefufus, et selle laewa seal elawad Rõrubendi perekonnaliikmed olid üftrinud. Kaks nendest tulid selle saadetufega kaasa.

"Seda parem!" naeratas Fritz. "Siis sõidame laewa kõrwale ja wõtame tädrukud peale. See on kõ'ge lihtsam. Seft mis peafin ma nende Wafia tädrukutega fiin moal tegeema. Nemad ei osta Saksia keelt, mina ei osta Türgi keelt. Aga kõige ilufama walin ma enesele. Widoqi peon ma oma lõõ eest ometi saama. Ei oleks ka papa tuline Hispania neiukena!"

Hotelli tagasi minnes kutsus ta Nägeli kõrwale.

"Kas Hispania keelt osate?" küfifis ta.

"Paraku ei!" lahkeft se. "Aga mislaofks on meil politsei." "Mina kunnan selle eest hoolt, et teine politseinik Hispania keelt osab. Nad on alati teie tarmitada."

"Homme hommikul kell 10!" määras Fritz. "Minu büroos. Paari pudelit wahuweini wõite ka fiinna wifa."

Järamisel hommikul Fritz oli õiael aial kohal ja wõis warsti laht mundry politseimikku teretoda, kes mõlemad Hispania keelt osakfid. Ta wani neile pudeli wahuweini ette ja seadis nad, kui ufketell kõlifes, suure seinawaiba taha seismo.

Lohe selle järele astus Nikolaus Delykupis lohe Hispania neiu sellis tuppä.

"Wäl ja wau!" mõtles Fritz ja wesi tuli tal suhu. "On need aga toredad neid! Kui teised wiisfada ka niisugufed on, fiis wole raha mitte maha wifatud."

Wiisakalt palus ta hispanlast istet wõtta, mida need ka tegid. Nikolaus Delykupis watas kohkudes ringi ja nõudis Mustafa Rõrubendi jutule laada.

"Õlae nii head!" wastas Fritz, ja töstis seinawaiba üles, kufi üks politseinik nähtawale tuli. "Juhataqe see herra Mustafa Rõrubendi juurde. Kõil muu tuleb ifeeneft."

Politseimundrit nähes, lõfutas Delykupis koku ja oli wäljas, enne kui sõnaqi fuuft sai. Neid tundfid selle üle lusti ja wõftid tuulelehwitafad wälja. Fritz katsus niib nendega juttu aiada, kusjuures teine politseinik temale abits oli. Restis kunnis kaua aega, enne kui nad aru said, et nad kardetawa tädrukute kaupmehe käft olid ära pääsnud. Nad ei awalbanud mingisugust ehmatust.

Fritz arwas, et nad dieki aru ei saanud ja katsus neile asia Portugalia keeles sefaels teha. Sellejuures astus ta wanemale liia ligidale. Eigemat filmawilaul wälkus pill püueoda ta näo ees. Neiu oli selle walgutitruffel futa paela aft wälja tõmmanud.

Fritz taqanes. See meeldis temale. Ta nägi, et need naised hädaohtu ei kartnud. Ja hõllas wanemat tõeste armastama.

Ta oli nende wastu wäga wiisakas ja neid olid seda ka tema wasti. Nad olid lohe nõus tema sellis ifsemaale minema, kui Fritz rahakoti awas ja neile nina ette hõidis.

Rülatooli katsumisel.

„Mu armsad!
 Meil juba homme katsumine algab.“
 Nii ütles tooliõpetaja lastele.
 „Siis õpetajaherra ise tahab
 Teid ka läbi katsuda, mis te' ka mõistate.“

„Sa w'stist küsib, a i n u l t pühakirja —
 (Sest ma iseid asju, neid ju tunneb ta.)
 Ruid, armsad lapsed, just pühakirjaga
 On lugu meil siin wäega, wäega paha.
 Seepärast tuulge, mis teil tuleb teha,
 Ja hoolega siis õppige see päha.“

„Sa, Mihkel, esimesena siis alga,
 Et: „Mina usun, Isa ja Poja“ —
 Ja sina, Andres, edasi sealt mine
 Ja ütle julgelt — „pühawaimu siise.“
 Ruid, Peeter, sina päästad wiimse pingi
 Ja ütled sealt siis — tui lõpuni.“

Rui teisel hommikul siis õpetaja tuli
 Ja usuõpetuse tundi kuulas pealt.
 Siis üpris palju rõemu temale see tegi,
 Et kõik nii sorawalt ja hästi mõistis pealt.

„Nüüd weel lord sina,“ ütles õpetaja,
 „Mul' ütle algusest see peatüki — lõpuni.
 Jah sina, sina wäite mees, seal taga.
 Noh, alga — „Mina usun,“ — siis ütle ometi.“

„Ma usun — õpetajaherra, waatke“,
 Pöönuttes kostis tartlikult siis Priibute.
 „See, kes meist usub püha waimu siise,
 On teises pingis, Andres, ainute.“

17 okt. 1915.

H. Vax.



Keft kodumaa lohkawaid wäljasi.

„Dige nii lahked, wõike!“ palus ta. „Teile on riideid wäga.“

„Ja nad wõtsid naerdes.“

„In! mõttes Fritz nendega Rua Duridori peale suurde kaubamajasse sõites ja neid paludes, mitte tagasihoidlikud olla. Et ma oleks teadnud, et minuist nii osaw tüdrukutega sahterdaja saab!“

Pärast läis ta nendega kohwimajas ja andis nad siis wiimats Libertade-hotellis proua Bahlseni hoitu alla.

Järgmisel päewal tellis Fritz peale kahe mundris poliitseiniku weel neli mundrita poliitseinikut, kelle taksud ta kulda täis toppis, nii et nad walmis olid kas wõi kuu peale minema. Need neli eratiides ametnikku awaldasid nüüd järgnewa kolme nädala sees hoolast ja tagajärjerikast tegewust, kuna nad kõik kohale jõudwad aurulaewad läbi oksiid ja tüdrukud kohale töid. Sellejuures awaldasid nad liigutawat õrna tunnet, et ainult seal platfi astusid, kus see tarwilik oli. Paljud neid olid nii iseseiswad, et ise kõprubendi büroosse tee leidfid.

Fritz omandas enesele ligematel päewadel tüdrukutega jutuajamiseks niisuguse ofawuse, et peaaegu ialgi korwi ei jaanud. Mõned nõudfid, et neid nende maa konsuli juurde wiidaks, Fritz aga lastis nad Libertade-hotelli wotta, kus nad proua Bahlseni kaitse all ja teiste tüdrukute seltsis konsuli peagi ära unustasid.

Enamjagu aga, ja nimelt kõige nooremad ja ilusamad, heitsid lohe Fritzü rahakotile alla. Kiipea kui nad juba hotellis olid, kus neil waba wõli o'i liikuda, kadus nende umbujalibus peagi sootuks. Proua Bahlsen oli lahke ja nudishimu aitas taasa.

„Igaüks saab teist mehele!“ seletas proua Bahlsen üsna rahulikult. „Igaüks, kes mehele tahab minna. Igaüks wõib enesele mehe walida. Kes abieluse astuda ei soovi, ei

pruugi seda ka teha. Seal on olemas kullataewandus, mis kõikide oma on. Minu mees on juba seal.“

Enam ei teadnud ta isegi. Isegi wanem ja uhem hispanlanegi oli walmis ühele kullataewanduse omanikule kätt andma. Fritz Blashest ei tahtnud ta midagi teada, kuigi selle rahatott rahatäis oli. Tema õde mõttes inseneri peale, kui see temale meeldib. Kärkitud olid nad ilma erandita, ja iga uut tulijat silmitseti kriitikalikult. Wainne Libertade-hotell hakkas ennast jälle täitma. Ja et tulijad ainult ilusad olid, kes tihti palju laupa oksid, siis äratas see iluduse wõistlus suurt tähelepanemist.

Alga ajalehed waitfid. Wilhelm Nagli matfis kirjasaatjate kirjutamata kirjad kullas wälja.

Nikolaus Delykupis ajas wahajal Mustafa Kõprubendiga kusagil räpases poliitseijaoskonna poolpimedas longis juttu ja kirus maailma nurjatust. Nad kirusid ja nõudfid üleululamist, aga keegi ei hoolinud nendest. Toit oli wilets ja wahelduseta. Kuldiitrit, mis nende uft hoidis, oli kindlam kui raud ja tevas.

Ra Fritz jäi juba karsitaks, sest et „Kingu“ Põhja-Ameerikas laumats jäi kui arwatud. Kui ta warsti Riosse ei jõudnud, oli tarwis ise aurulaew rentida. Sa ei tahtnud tundigi enam Riosse jääda, kui tarwidus nõudis.

Sest asi läks pila peale kallits. Ra alamad ja kestmised poliitseiametnikud tundsid oma asja. Selle tagajärjena sai Fritz igapäewaga närwilisemaks. Wäewalt teadis ta weel, kus tal pea seisfis.

Tihti teatasid endid talle Kõprubendi wanad kaubatarwitajad, elumehed ja weel pahemad elutad. Kes ise tulid, need saatis ta tagasi teatega, et herra Kõprubent reisul on. Paljud aga tarwitafid telefoni.

Kord nõudis keegi Hercilio Rodasi herra Kõprubenti taga ja see oli kohtuminiister, kes ka wäga tangetaelne oli.

Uga Fritz 'mastas talle samuti kui teistele. Mees sülitas telefoni ja fölistas ära.

"Tore kogudus!" mõlles Fritz. Wiimaks tuleb veel ise. "Noh, siis saab nalja näha!"

Sellejärele laskis ta ühe nurga waiba läbi ära lahutada, et võimalik oleks politseid õigel ajal ära peita. Minult kui neiu tulid, mõisid politseinikud ilmuda, muidu mõisid nad waiba taga tõemäste juua.

Nii ei olnud siis kallelekipumist karta.

Ühe Itaalia laewa wahetetus jüudsid kolmkümmend Armenia neit kohale. Politsei ei kuulnud ega näinud. Smärnaft tulewat aurulaewa oli Bahia kohal nähtud. Pernambucos oli ta süsa peale mõtnud. Kolme päewa pärast wõis ta Riosele jõuda. Oma kiruse järele näis ta üsna moodne laew olemat.

Ja Fritz kaalus juba, kas ta teda kuni Apuhi Koseni ei wõiks rentida. Sel puhul oli tarwis neidust ainult hotelist sinna wita.

Nässa neidude wastu ei tarwitfenud nii ettewaatlik olla. Nad olid sahterdamisega harjunud.

Europast ootas ta ainult veel wõit neit. Kui nad täna ei tulnud, siis ei maksnud neid enam oodata. Ta soowis Riost ruttu lahuda.

Paljud walimise wõimalused tegid walimise wäga raskest. Ja et ka noorem Hispania neiu temast ei hoolinud, pööras ta piigi ümber ja jäi poisimehets.

Järgmisel hommikul jüudsid wiis puuduwat neit kohale. Seega oli Rõprubendi Europa nimekiri täis. Fritz kaatis politseinikud lähemasse kohwimajasse ja pani büroo kinni, mis oma kohuse oli täitnud.

Sel filmapiigul toodi talle kohtuministrilt kiri, mis Mustafa Rõprubendile määratud ja milles ainult lühike kutse seisis.

"Senhor Rõprubent on ära reisinud!" ütles Fritz kirjatoojale. "Kuipea kui ta tuleb, läheb ta ka herra kohtuministri jutule."

Fritzul oli terwe hommik ära reissimise ettewalmistustega tegemist ja läts pärasõidunat weel lord Rõprubendi büroosse, et lord tubiste magada. Hotelli elu oli nüüd wäga lüürakas. Hommikul wara tuli Smärna aurulaew. Siis oli tarwis plaanis olla.

Wõlemad politseinikud istusid weel ikka ligemal uulitsanurgal kohwimajas ja hüdids büroo usti filmas. Nad nägid Fritzü siana sisse minemat ja jäid weel hooikamalt luurama, et endagi wiisi jälle jootraha teenida. Ka neli era-riides politseinikku tulid nende juurde.

Kõige paremast unest äratas Fritzü üles tugew kella helin. Kui ta awas, seisd tats meest äwel, kelle ta, ilma et neid ial oleks näinud, lohe ära tundis. Need oli Rõprubendi onupojad Smärnaft. Nende laew oli weel kireem oinud, kui Fritz arwanud. Kui ta weel filmi pühkis, ilmusid tuijate taha juba politseinikud.

"Teie soowite herra Rõprubendiga rääkida?" küsis ta, aigutust togasi tõrjudes. "Tema on oma eralorteris. Need kuus herrad juhatawad teid sinna."

Waevalt pägid tulijad politseimundrid, kui nad kiwits tarretasid. Wastupanekuta lastid nad enda trepist alla saata, kus nad kinnisse autosse asendati. Kümme minutit mõisid nad oma armsa onupoja Mustafaga ja oma ärisõbra Nikolaus Dehtupisega Buenos Airesist juttu ajada, ilma et neid teegi oleks ehtitanud.

Fritz asus aga palawikulisele tööle. Ta sõitis hotelli, kus moon sõiduts juba koos oli, ja rututas ärasõidule, nii et tõik teema hakkasid. Wankred tulid ja lätsid sadamasse, kus tõik laewa pakiti. Rohwer kohwri peale. Renditi 20 paati ja woelaew.

Smärna aurulaew, mis Greeka lipu all sõitis, seisis laugel eemal, nagu oleks tal paha südamegunnistus olnud.

Widewitu ajal andis Fritz käsu ärasõiduts. Kuus politseinikku warjasid neid selja tagant. Fritz oli esimene, kes Greeka aurulaewale astus.

"Kuttu! Aur sisse!" hüüdis ta kaptenile. "Ei ole aego. Politseil on nurk ninas."

(Särgneb).

Dhilvy hõbedasoon.

Harald Byndlossi järele -Im.

Kui Hardner ühes Ontario järwe äärses suwituspai-gas Marianne Dhilvyga kokku juhtus, suutis ta waewalt uskuda, et see uhte ja waimlikelt haritud neiu sellesama juhtumisteosfija ültar wõis olla, sellega ta uue raudtee ehitamise juures kokku oli juhtunud. Nagu ta teada sai, oli Marianne, kas ühe kõrgema õpeasutuse kiitussega õpetanud, ühes Toronto suuremas koolis kooliõpetajannaiks.

Hardner näitas talle, Warjudest tehtud üleswõtet: tormidest murtud männad sirutasid oma latwu üles lume-pilwete poole; tumedad wood pöörlesid metsikult käänu sees; eespool paistis kaljuna, jäädest äranõhitud kallas. Siinsamas oli Dhilvy paat ümber läinud; tema furnuteha üles ei leitud, kuigi Black kaldale oli peafenud.

"Kurb päit!" sõnas Marianne. "Wahest sõidan ka min i lord sinna. Sundsite teie minu isa?"

"Jah, natule," wastas Hardner ettewaatlikult.

Dhilvy oli mõni aeg nende juures tööl olnud. Wõni-lord aeti ta minema, teineford lahtus ta ise töölt ja hul-kus metši mööda ringi, mingisugust koewandust otsides. Hardnerile näis alati, nagu oleksid misjonär Lusienne ja Black Dhilvy surmast midagi teadnud, mida tema mitte ei teadnud.

Marianne jutustas tema kurba lugu.

Ta oli kufagil asunduses waimulikul ja leidis seejuu-res põhjamaid ringi sõites hõbedasoon üles. Leidupuudusel ei saanud ta maakoha kohta plaani teha, ja hiljem ei leitud ta teda enam ülesti. Warsti peale seda wõr-tis ta naise, kelle pärast ta Ontario linnas kaupluse awas. Kui ta lapsed üles kaswanud ja järjele olid saanud, suri tal naine ära, ja ta sõitis uueste põhjamaale.

"Ültsi — ei minu ema ega minu wennad — ei usku-nud tema hõbedasoon lugu. Ainult mina uskusin."

Hardneril oli raske seda hulguft enesele lugupeetud linnalafena ette kujutada.

"Ma kogun reisu tarwis raha," jättas Marianne, "ja tahan näidata, et minu ial õigus oli."

"Siis lubage mind kaasa tulla," sõnas Hardner pala-walt. "Ma tunnen ümbrustonda."

Neiu hakkas talle ita rohlem ja rohlem meeltima. Seda üllatiks neiu juures see kindel püüie hõbedasoon üles leida, mis Dhilvyki toga oli hõdutanud.

Daar nõdalat hiljem sõitis Hardner põhjamaale. Mitu kuud oli mööda läinud, kui misjonär Lusienne tema Blacki onni, mis Warjude kaldal seisis, kutsus. Karedast tuuest kibutatud kuuw lumi keerutas onni ümber, kui Hard-ner külmast tardunud, kuigi tal naht-kasutas sejas oli, ko-hale jõudis.

Raskest hingelades lamas Black määrduud waipade siise mahitult maas.

"Sa leiti tee äärest poolfurnult üles, — külm oli ta kangeks tõmmanud. Tema kõrwal wedeles tühi rummi pudel." seletas misjonär. "Täna ootan ma ofusustawat pööret. Ma ei ole aga kolmel wõl maganud, ja sellepärast titub mul kangeste uni peale."

Hardner asus misjonäri asemele meelemärkujeta ole-kus maa-lamama haige juure. Ta jäi selle üle pead murdma, mits Black — nagu näha — Warjude kallas-telt lahuda ei soowinud.

Restöö pauu hakkas tuul määmalatwades waltima, kuna jõemüha waljumaks muutus. See mühin näis aga Blacki weel rohlem erutama, kui tuulehulumine. Ta hal-kas arusaamata sõnu pomisedes sinna-tänna wistlema ja wahtis tardunud pi-guga ulse poole.

"Ma ei ole teda mitte leidnud, ütlen ma teile!" sõnas ta pool sofinal hirmuga.

Hardneril hakkas õige õudne tundmus, sest Black ei tõnele-nud nähtawaste mitte temaga ja tundis — meele-märkujeta oletu peale waatamata — kellegi ees hirmu.

"Kotis teda ei olnud — poist kuttus ta wälja, kui ta enese ümber pööras," tõneles Black edasi.

Kella kolme ajal bösel ärkas isa Lustiene üles. Ta andis Blackile mingisugust jooti. Black waatas talle hirmunult otfa ja sõnas nõrga häälega:

"Ma ei suutnud teda kudagi üles leida!"

"Nähtawaste on tal parem," lausus misjonär. "Kas ta ka teie juuresolekul fonis?"

"Jah, ta kinnitas kõige aja, et ta midagi üles ei olewat leidnud. Mis see küll wõiks olla?"

Misjonäri nägu oli tõsine.

"Kaske ütelda. Tema sõnad on nii segased."

"Sa kardab nagu midagi. Wahest teate teie — mida?"

"Ma ei ter mitte midagi. Tema ei ole minu kogudusest. Ma tulin siia ainult kui arst."

"Aga teil on ju ka teistsugused kohused olemas, ja teie peaksite küll wist inimeste hingeelu läh-malt tundma."

Misjonär waatas torrats magama uinunud Blacki peale.

"Meie teadmine on piiratud. Aga ma näitan teile midagi."

Ta ulatas Hardnerile peenest Wene nahast, kuid niiskusest äraritutud kotikese.

"Waewalt jatkub Blackil jõudu niisugust asju osta, nagu need siin," sõnas ta ja tõmmas kotist taks kivistest wälja. "Wahest teate teie, mis need on?"

Hardner silmitses neid hoolega ning sõnas siis:

"See on hõbe."

Minutit lats kestis waitus, ainult wäljas mühas jõgi.

"Ta warastas selle wist Ohilvylt," ütles misjonär."

"Küllap wist."

Kuid siiski oli wõimata sellest politseile teatada. Aga tähelepanelik otsustas Hardner ikkagi olla.

Black sai peagi terweks. Rewadel aga tuli Marianne täest teade, et ta sügise algul sinna sõidab.

Suwi oli kuum ja kuum. Marianne tuleku eel jäi Black kangeft tõttamisest ja joomisest haigeks.

Hardner sõitis Mariannele wastu. Sogasi tulid nad sellisil lootistuga jõge mööda.

Jõgi oli äärtest rahulik. Hardner tüüris, pärismaalased sõudsid. Marianne waitis, kuid Hardner teadis, et ta selle päewa peale mõtleb, mil kolm aastat tagasi sinfamas paigas Ohilvy hukka oli saanud. Hardneri arwates oligi Marianne oma siiasõidu sel põhjusel niitauaks edasi lütanud.

Tundus suitsulõhnna, ja hall-kahwatust taewas wäri- ses metsatulekahju kuma. Laks juba pimedaks, kuid seal tuli tormist murtud männade kohal kuu nähtawale.

Korraga lendas männade warjust lootist wälja ja tihutas käärü poole.

"See joodik!" hüüdis üks sõudjatest. "Nüüd on ta kadunud!"

"Lähme appi!" hüüdis Hardner. "Aerutage tugewamine, poisid."

Pärismaalased tegid, mis wähegi suutfid.

Sume kogu löi lootistus tõituma ja kustus wette, ainult tühi lootist lendas noolena nendest mööda.

Kümme minutit hiljem seletas misjonär kaldal Hardnerile järgmist:

"Sa oli palawikus. Ma olin tema kõrwal mitu ööd magamata mööda saatnud, ja jäin korraga magama. Kui ma wiimaks üles ärkasin, oli ta juba kadunud."



Peale suplemist.

"Ah!" sõnas Hardner. "Teie teate ju, mis päew tänna on! Blacki waewas ja piinas see terwelt kolm aastat. Aga kahelus ja meeleheitmine ei wõinud tal küll kuigi juur olla."

"Ta kartis," tähendas misjonär.

"Wahetewahel küll, — sed i arwan ka mina. Peasjalitult aga piinas teda täitmata ahnus, ja ta mõlles kõige aja selle peale, mis Ohilvy enesega kaasa oli wiinud. Ma arwan, et Ohilvy hõbedaspoone üles oli leidnud."

"Mina arwan jedasama," wastas misjonär rahulitult. "Ja ometi ei saa me kunagi teada, mis Black teinud oli."

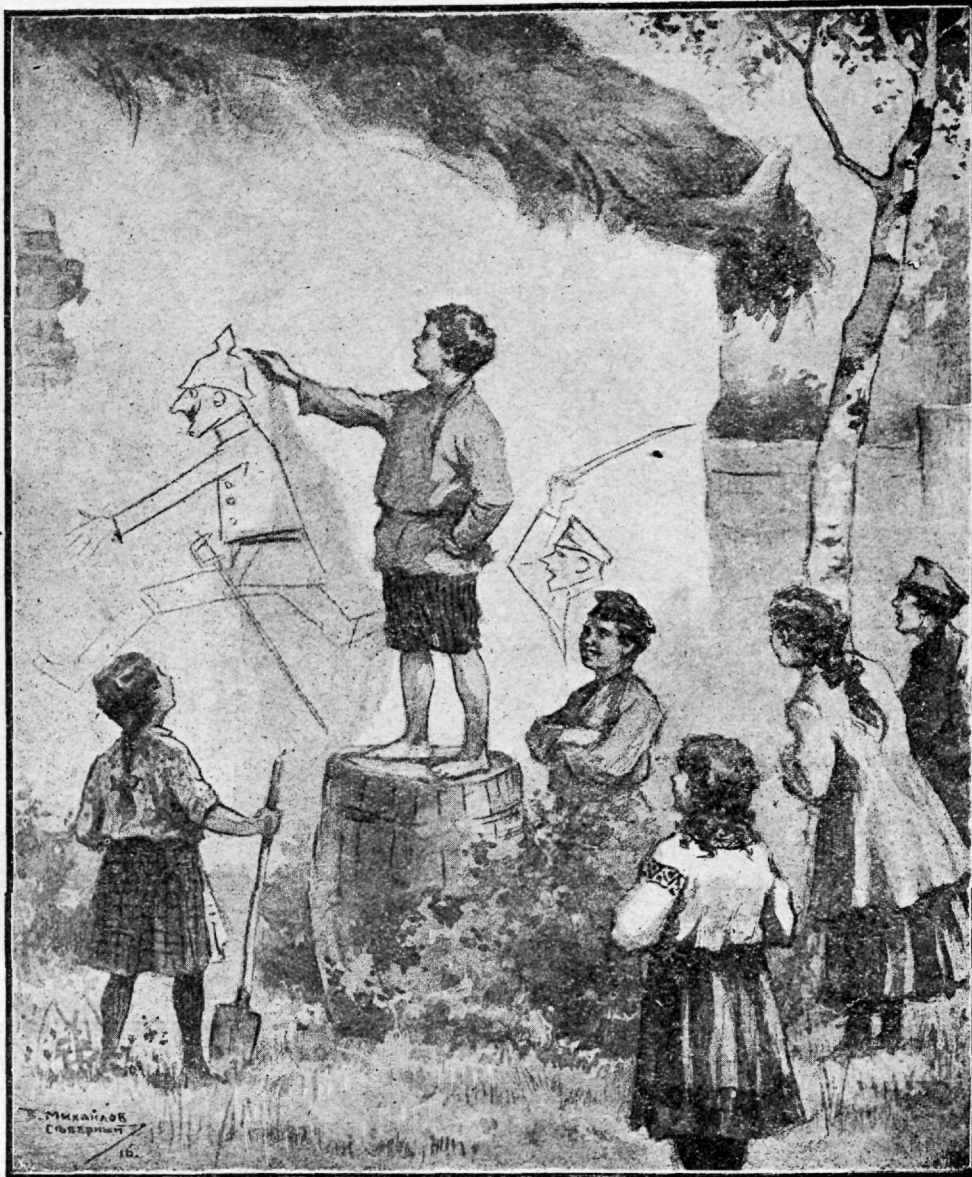
"Ta waitis ja jäi wabutamata jõge silmitsema..."

Wara hommikul läks Hardner jõe äärde lootuses, et tal korda liheb Blacki üles leida; see lootus ei läinud aga täide. Wesi oli tubliste langenud, ja põhjast paistis mingisugune ümargune asi wälja. Hardner tõstis selle üles. See oli walgest metallist tubatatoos. Kaane ääred olid waiguga tottu määritud. Ta teadis juba, kelle oma see oli, ilma et ta nime, mis weel poolrikkumata oli, lugeda oleks tarwitsenudti.

Selle oligi Ohilvy enesega kaasa wiinud. Toos oli wististe tema äramäbanenud riiete seast wälja langenud, kui wesi tema luud ära wiis.

Hardner läks toosiga laagrisse ja andis selle Mariannele ära.

Toosi sees oli weidi hõbedatolmu ja kaart, mille niiskus puutumata oli jätnud. Kaart kandis pealkirja: "Ma-



Õõbus noorsugu näeb kõike roostilises värvis.

rienne hõbedakaevandus." Meiu ulatas kaardi Hardnerile. See vaatles teda silmapilk aega, ja sõnas siis:

"Ma arvan, et me hõbedalademed üles leiame."

"See pole mulle tähtis," vastas Marianne. "Ma tahan ainult näidata, et minu isal õigus oli. Mina ühinda uskusin teda, ja sellepärast kintis ta lademed mulle."

Metsikust, ühildasest orust leidsid nad peale pikka ringibulumist hõbedasoone.

Seal jõudis aga Hardneri puhkeag lõpule. Eufaselt teatas ta neile, et ta nüüd teenistusse tagasi peab pöörama.

"Pool hõbedast on teie oma," sõnas Marianne lohmelt. "Sina teieta ei oleks ma midagi leidnud."

Selle järel kõneldid nad midagi omavahel, kuid lõpude-lõpuks wõeti hõbedakaevanduse luba Hardneri nime peale.

Pilditejed tulepiirkonnast.

Gustaw Ed. Bruel.

(Järg 3).

Rjutotshka.

Rjutotshka on piitse, wallatult edew, mustajuufseline Rumenia neiu. Tutwunefime temaga külas.

Piilub ehitels hãbenedes afna kardinat wabest mõdaminewaid sõjawãelasi — ilmub aga wiimats uksele ja waatab wãljakutsuwalt otfa.

"Kui soowite weini! — wõiksite saada," ütleb ta, "kuid wabetan ainult suhkru wastu!"

"Aga kui suhkur ei ole?"

"Siis pole meil ka weini!" Rjutotshka rãgib wãga puhtalt Wene keelt.

Kui õhtul suhkruga sijsje astume, wõtab Rjutotshka

meid väga lahkelt vastu, dupeoolsele werandale meid juhtides, küsib ta: „Soo-wite punast või walget weini, herrad? On ka wäljamaa oma putelites — väga mõnus! — Kuid suupistest meil ei ole!“

Ilmub ka Njutoifhta selfiline Loloifhta, teda meile tobe tutvustatakse, ja, kui wiin lauale toodud, ifegi suupistetes pähtlaid leitud, istuvad mõlemad meile selfi juttu westma!

Waenlane olla siit kaugel, wersta 12, kuna lähem küla sõjawäest tühi olla, ei ole waenlasi ega meid. Meilõkse olla waenlase jõud siin kohal nõrgad, ega tarwitte neid fugugi kartta! Räägivad neiuksed.

Ei ole tahtmist igal filmapilgul sõjaga tegemist teha, selle küsimuse ümber keerleda, ja juhime sellepärast jutu mujale, et, puhtusel olles, mõni filmapill wabalt lõbutsehes kõite unustada. Kuid neiuksed huwitab sõda lõwaste ja nad ei jäta järele ühte-teist pärimast, nii ja na sugust arvamist awaldamast.

— Eht meil küll mingit põhjust ei ole neiuksede vastu lahklasti mõtteid elule tõusta lasta, siiski juba harjunud wiisil mõistame sõjasaladustest lugu pidada ja nõnda — selle asemel et mõnede küsimuste üle selgusele jõuda, saawad neiuksedel ka need teadmised segi aetud, mis neil enne olema paistis.

Mõne tunni pärast, omade juure tagasi minnes, kuulen wabatahtlõste korjamisest, kes soowivad õffel waenlase poole luurama minna — kuidas seal pool lood, ja võimalikul juhtumisel ka wangisi laasa tuua, kes paremine seletust teaksid anda! Ülesandjaid on dieti rohtelt ja salt-kond kogub üsna suur.

Panen ette ka ennast igats juhtumiseks laasa wõtta, mida heameelega tehtaks.

Korraldan omad sidemed, haawafidumise tarbeasjad ja ootan teeleminekut, mis alles õffel kella 2—3 wahel.

Mõned werstad astume samuti, kuni lähema wõsastituni, pistke külatese ees. Jätame sinna osalt mehi toetuselõks, ülejäänawad tõmmawad walged mantlid ümber, et walgel lumel mitte wälja paista, ja astume edasi.

Majadekste kogu ees walgel lumel paistab midagi mustendawat! — Urwame tobe, et see wäljapandud karaul on ja teeme pistke ringi neile seljataha! Suure hülõides, leiame kõil rahulõste puhtawat ja wõtame nad häält tegemata wangi.

Cestpooit hüppawad aga kaks musta kogu üles, wistawad püüfid maha ja pistawad jooksu.

Saadame wangid mahajäänud reserwi ja astume waatama, mis majades näha.

Nõigis majades on wait ja pime. Nähtawaste seljab siin ainult waenlase karaul, kuna suuremad wäed tagapool on.

Alinult siiski ühe, kabe urfistu alnast paistab tuli, ja astume tobe sinnapoolle, et asja üle selgusele jõuda.

Näeme ühes pistkes toas suituwa telefonisti ja paar magawat soldatit, teises aga üks ohwitser ja — Njutoifhta Lolotõhtaga!

Ükste, alende juure filmapill wahid seades, astuwad mõned lütid, ohwitseriga eesõtjas, sisse ja wõstawad üks osa — kõigepealt telefonisti soldatitega, teised aga waenlase ohwitseri ühes meie neiuksedega wangi!

Sill ja meflafed.



Üllekene, õen ja ilus,
lumiwalgedieline,
kaswas taunilt puude wilus
just kui püha olemine . . .
Selgelt paistis taewast päite,
teda imestas ja wahtis;
tähefingit oma läike
temale seal jaata tahtis.

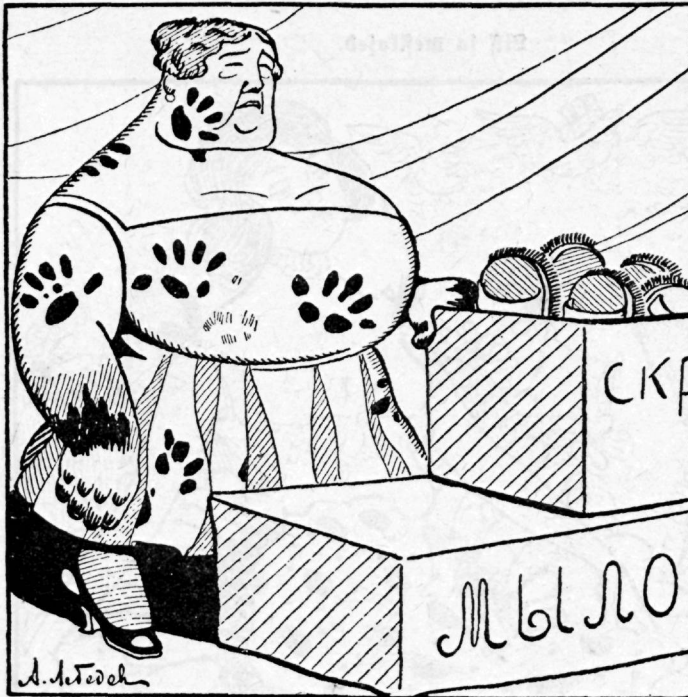
Meflinnub, wõitõed, aga
päewad oisa igal ajal
õõtsufiwad õhinaga
tema õnnestawal rajal.
Igaüks neist saada tahtis
tema armu õsanilõks,
igauks seal hoolsalt wahtis,
et ei keegi teda ritõts.

Ku siin ei hakatud vastu ja, nii waikõelt kui tulime astume ka tagasi.

„Njuta, Lolo, mis tegite teie siin, mis õtulite sija!?“ küsime nendelt tee peal.

„Miks? — üsna lihtõalt, omasse koduse!“ räägib Njuta. „Elasime enne siin, põgenesime aga lahingute kartusel Nõkse,“ täiendab Lolo. „Kui waitne aga on ja midagi kartta pole, jookõseme jälle sija, on ju meie kraam, ifegi toiduaineid palju siin, mida korraga laasa wõtta oli wõimata!“

Kui tõenäõlik ka see kõil ei paista olemat, kahtleme nüüd aga väga selle juures. Leiame nendele wiisõitõdele



„Üks üpris lõbus asi on kaupmees olla, seebi, riide, talossidega ja kõigi muu tarbainetega äri teha. Mina kultur kaswab. Minema nädal müüsin seepi 80 kop. nael, täna seesama seep 1 rub. 60 kop. Kalingori küünra müüsin juwel 1 rub. 60 kop., nüüd 20 rub. Ja talossid, neid ei maha rääkida: 20 rub. pealt paar kõrgendafin lähe nädalaga 60 rub. peale paar. Muudtui topi raha taskusse!“

Marobjor.

fiia-finna teisi suuremaid põhjust, otstarbeid, tulewad meelde linnistes pudelites Saxamaa weinid, sigaretid, „Gutmorgen“ Leipzig jne. . . .!

Rudas Käsna-Mart kohtusaksad ja nurga- adwokatid üle löi.

R. Piibunofu.

Maksu jättis Käsna-Mart korralikult iga aasta diendamata, kuigi jeda tale ametipaitade poolt ta iga aasta korralikult meelde oli tuletatud. Ja nii seisis lõppudelõpuks oksjon ukse ees. Seal ei jäänud Mardil enam muud üle, kui asus ühel ilusal päeval raske südamega ja oma ainfa lehmaga laadale. Naine ja lastekari saatsid neid walju huiumifega küla lõpuni.

Loitjast läbi minnes filmas ta Eihunitu-Madist kõrtsi-uttsel seiswat. Lehm meeldis Madisele, ja ta küsis lehma ära osta. Raubad saadi kottu. Eihunit maksis kolmkümmend rubla käfiraha ja ütles Mardile, et ta lehma koju ajagu — tulewat mõne päewa pärast järele.

Mart noogutas nõusolles pead, ajas aga lehma ümber küla ringi täie südamerahuga jälle linna poole edasi.

Enne kui ta sinna jõudis, pidi ta veel Alakülast läbi minema. Seal käis Pari-Peeter parajaste perest ja otsis loomi, et neid edasimüümifeks linna wiia. Kui ta nüüd aga Mardile lehma, kes enes: naabriniitudel rammufaks oli sõnnud, filmas, hakkas ta kohe Mardiga taupa tegema ja maksis ta ajawitmata kolmkümmend rubla käfirahaks ära. Lehma järele lubas ta järgmisel päeval tulla.

Mart noogutas nõusolles pead, pistis jällegi kolmkümmend rubla tasku, wiis aga lehma jällegi südame-

rahuga linna ja müüs ta ilusa raha eest kolmandale ära. Siis pööras ta üliõnufas meeleolus koju tagasi, purjutas paar päewa ringi, peitis siis ülejäänud raha ära ning jättis maksud muidugi maksmata — oksjonitegemist ta enam tarta ei tarwitfenud, sest et tal mahamüümifeks enam ju midagi üle polnud jäänud.

Seal aga tuli linnast pikk wenekeelne kiri, mis patfu ja musta pealkirja „Обвинительный акт“ — kandis. Küll ei saanud Mart mitte kõigest aru, mis sinna kirjutatud oli, aga nipalju mõistis ta ikkagi, et Eihunitu-Madise ja Pari-Peeter, teda ta naeruga utsest wälja oli ajanud, sellega weel rahule po: nud jäänud, waid tema kahetordse pettuse pärast kohtus: e oled kaebanud.

See sünnitas Mardile õige mõrudat meeleustka. Sest kuigi ta oma „küla- ja wallailemufekt“ suuremat wälja ei teinud, aga linna kohtusaksate wastu oli ta siiski õige aupatlik.

Nii saatis ta paar päewa muremõtetes ja libedaste pead murdes mööda. Siis lonkis ta Karu-Sooma juure, kes õige nupufam ja kawalam mees kogu külas oli ja kellel seaduslikkus ja õiglus juba mitmel korral tuuekäit: est finni oled haaranud; kuid igakord oli mees enes: ikka lahti rabeleda osanud. Seetord ei teadnud aga ta Soomaski midagi tarka ütelda, millest abi wõi kasu oleks wõinud olla. Siiski juhataks ta Mardile kellegi linna nurgaadwokatid kätte — sellel olewat kõig seadusekriitad peas ja ta ostawat kohtusaksate film s ifegi musta walgetis ning walget mustats teha.

Nurgaadwokat, kes noorespõlwes kord mitmes koolis käinud, mitte ühtegi nendest aga lõpetanud ei olnud, elas kufagil linna ääres katusekambris ja andis seal kõigis asjus nõu ja juhatusi, mida tindi, paberi ja kawalate kriugetega toimetada wõis. Sjeäransis lahkest wõttis ta maamehi wastu, sest elukogemused oled tale ära näidanud, et kui ja kord nende ufalduse oled wõitnud, siis nad ühtesoodu sinu juurest nõu ja abi kaitwad otfirmas ja find ta kõigile oma sugulastele ja sõpradele soowitawad.

Nii kuulaks ta ta Mardile jutustuse rahulikult ära, naeratas siis mõttes ning sõnas: „Seil pole midagi tarka, herra Käsna, kui te ennast aga ülewal ostate pidada, nagu kord ja kohus!“

„Mismoodi siis?“ küsis Mart poolhirmunult, poolrdemsalt.

„See pole kuigi raske!“ ruttas nurgaadwokat õpetama.

„Teie peate kohtu ees nii rumala näo tegema, kui wähegi wõimalik, ja kõige weale, mis neid kohtusaksad ta küsimad ja kõnelewad, naeroge ainult õige lollilt ja ütlege igakord ainult: „Ega see halb ei oleks! Rudas see ometi wõimalik on!“ Ja nad mõistawad teid tingimata wabats, herra Käsna, — selle peale wõite teie kindel olla. Ja kui te wabats olete, saanud, maksate katkümmeend wiis rubla, — olete nõus, herra Käsna?“

Mart, kes asjalooft wahpeal täieste aru saanud, oli sellega muidugi nõus ja jäi kohtupäewa nüüd juba palju rahulikumalt ootama. Ja tõele au andes peab üttema: Ta mängis oma osa kohtu ees ilusaste wälja ega sattunud filmapilgustki segadusse. Mis ta kohtusaksad iganes tema käest küsifid wõi tale ütlesid, illa naeris ta neile kõige lollima näoga ilma peal wastu ja sõnas ainult. „Ega see halb ei oleks! Rudas see ometi wõimalik on!“

Ja nii tuli siis, et kohtuherrad — selle järele, kui ta arst korrald meest waadelnud ja õlasti kehitanud oli — tema tõeste wabats mõisifid, sest et ta filmanähtawalt puuduliku mõistusega ja otjustamifewõimetu olewat. —

Ulitsanurgal ootas Marti nurgaadwokat, kes asja- harutamise ajal kohtusaalis wiitbinud ja mehe osawuse üle otse waimustuses oli.

„Suurepäraline!“ sõnas ta ja tõmmas Mardile nurga- taha. „Olete teie aga üks wõrukael, herra Käsna — jeda peab üttema! Kui toredaste teie kõig tegite! . . .

Kes on süüdlane?

Kui naljaks naabrit küsime:
 — „Noh, sõber . . . kes on süüdlane, et sõjatuli lahki läi, et meil õnnetust ja häda läi?“
 Siis saame vastuse:
 „Willem!“

Kui aga neilt küsida:
 „Oh Annike, kas tead sa, kes on küll selles „winowat“ et väga paljud poegivad?“
 siis argelt vastab ta:
 „— Kurg! . . .“

Kui pakult kõhult leti ees wast küsid: „miks meid nõõrid, mees?“ ja sõimad teda süüdlasets (et ajas tauba „soolafets“) — ta wastus sõna sees:
 „Aeg! . . .“

Kuid — — kes on selles süüdlane, et praegu sõber sõbrale kui tiiger tükid kõrisse (ja kõrwalt naerab waenlane); — siin wastus lühike:
 „— hm!?“
 R. Raast.



Sinise timuka aupait.

Uga nüüd olete küll nii lahke ja õiendate need kasklõmmend wiis rubla ära! Ma arwan, et minu õpetus küll seda wäärt on olnud?“

Seal tegi Mart oma lollidest nägudest kõige lollima ette ja mõkitas wastufels: „Ega see halb ei oleks! Rubas see ometi wõimalik on!“

„Abwotadiherra“ naeratas weidi sunnitult.

„Naljahammas!“ sõnas ta seejuures. „Uga ärge enam aega wiitke — makske raha wälja!“

Seal andis Mart jalgadele tuld, seejuures weel tagant järele hüüdes:

„Ega see halb ei oleks! Rubas see ometi wõimalik on!“

Wiha pärast roheline ja kollane, hakkas nurgaadwolat toju poole lontima.

„Niisugune nurjatu telm!“ urises ta seejuures oma ette. „Wedas mind sama kriulega sisse, mida ma tale ise soowitasin . . . Nurjatu niisugune . . .“

Mis on naisterahwas?

Rattend ühest kirjast. H. V—x.

Armas Sõber!

Sa küsib wiimasest kirjast: „Mis on naisterahwas?“ Omas lähikes igapäewases elus ei o'e ma suutnud seda olewust põhjalikult läbi uurida, ja ta tema elamist ja o'e mist lähemalt tähele panna. Raamatute ja oma teise poolega ühes imbudes, on minu peaaugusse atnult mõni üfist wõrdlew nähtus peatama jäänud sellest tundmatast ja kõigle nii hästi tuntud olewusest. Mina järeldan:

Naisterahwas on traadita telegraf — sest ta annab imetiirusega kõik seda edasi, mis ta kuuleb.

Naisterahwas on suurendamise laas, ta suurendab iga asja.

Naisterahwas on piffilm, sest ta tõmmab ta nägemata asjad ligi

Naisterahwas on magneet, kõige suurem magneedi-raud maailmas, kes külge tõmmab ja lahki ei lase.

Naisterahwas on telefon, kõik, mis si talle ühest torust, see on: kõrwast, sisse räägid, kuuled ja warsti teisest torust, see on: suust.

Naisterahwas on grammofon, ainult selle wahega, et teda üles käänata ei pruugi: ta laulab ja patrab terve päew, ülestäänamata.

Naisterahwas on kella triifel, sest ta wõib terve päew ja õõ liituda, kui misti asi teda huwitab.

Naisterahwas on aeroplan, kes siin omad pommid, s. o. uudised, wälja pahwatab, jär'gmisel filmapilgul naabri toas.

Naisterahwas on auto sarnane, kes mürinaga ja signaalidega tuleb, ära minnes atnult tühja juttu (suitfu) järele jätab.

Eihsalt: naisterahwas on naisterahwas — naisterahwas sündinud ja sellepärast ongi ta naisterahwas, kõigi heade ja weadega. Sinu A. J.

Järjekordne pööripäew.

„Peterburis uus riigipööre!“

Suurte tähtedega trükitud ajalehed ja telegrammid selle jalust rabawa sensatsioon-sõnume ära.

Uga mõju?

Wõjus see uus Natsareti sõnum, nagu kolmasteistkümmes kuulujutt Jaan Sigituti surmast.

Suuletajanna mees.



„Uelge, kudas teie saate iga õhtut lõbukohtades mööda saata! Kas tõeste naine teile nii suure vabaduse annab?“

„Oh, m^r tegin naisega lepingu, mille põhjal mul siis õigus on kodunt lahkuda, kui ta luuletama hakkab.“

„Ega's ta nüüdki veel sure!“

„Ega's see nüüdki veel nii jää!“

Õnimehe revolutsiooni järele tuli vasturevolutsioon, selle revolutsiooni järele tuleb eht ümbertringi revolutsioon. . .“

Lähtjad õpeltlased seletavad, et Wene riigi ajalugu uueste otsast peale alata tulla. Waja olla uueste saatkond warjagide (mõned sooviwad sakslaste) juure saata:

„Maa on meil suur ja lai, aga korda temas ei ole, — tulge meie üle walitsema ja korda pidama!“

Wenerahwal on aga omalgi neid „warjagisi“ kodusti küllalt, kes õit walitsema ja korda pidada tahawad.

Peterburis — Lenin, Moskwas — Raledin, Gatshinos — Kerensti, Sobolskis — Nikolai.

Need õit on „rahwa pead“ ja neile kõigile püütakse Wene rahwast leha's alla toppida.

Ja, wõib arvata, kui mõni pea neist maha lüüa, kaswawad mitu uut asemele.

Suust nagu mõnel muinasloolisel murdjäl.

Gemalt waadates on Wenemaa nagu tükkidest raiutud wingerdaja madu, selle tükkid edasi wingerdawad.

Dna ette on enamlased, oma ette wähemlased, oma ette paksemalased.

Ja nii tuleb wälja, et Peterburi teeb Sakamaaga rahu. Moskwa sõdib edasi. Kroonlinn ei tunnistata peale

Sõõliste ja Soldatite Nõukogude ühtegi muud walitsust. Rosiromast aga sõidetakse Sobolskisse „saar-bajushka“ järele. . .

Üks ei tunne ühte, teine ei tunne teist, üks nähib ühte, teine — teist. . .

Kuid õige nüht on weel laugel meist.

Sääme seda ootama.

10. XI. 17.

Dr. Miina.

XX aastajaja aabitõ.

Järg.

Aeg — rataõ, mille seljas maakera „kohutawat“ sõitu teeb. Aeroplan — huwitaw „tuwik“, kes omad „munad“ inimestele laela muneb.

Auto — külgehallaw poriline „wiirastus“, eht XX aastajaja „tratt“.

Baron — wanaaegsed „hirmuwärinad“ Eesti talupoja küürus.

Elekter — imewalgus, millest — kinode tarwitamise tagajärjel, — tulewikus ainult „mälestus“ järele jääb.

Elu — püssituuli kõige „ihaldawam“ märklaud.

Enamlane — hulljulge „hüpe“ pöranda alt „Smolndi instituti“.

Sommil — igapäewane „tume pill“ tulewikku.

Snimene — hiiglalaps „elu“ automahtlik titt.

Rasakas — Sõnaisoni „armjam“ unenägu eht Eesti rahwa „Sumala wits“.

Contrus — rutuline „eneje“ ehtelemine, kui ja kellegi „pitaki“ oled jooksnud.

Wagu — barõhuide kõige „filmapiitwam“ tundemärk.

Mina — iseloomu „baromeeter“ eht ots, mis tihti sinna tipub, „kus autu ees ei ole“.

Rälg — kõigi nende „resolutsioonide“ resultat, mida praegusel ajal nii „ohtralt“ tehtakse.

Diskjon — ülelohtune waranduse „konfiskerimine“ demokrahtlises wabariigis.

Patt — „närtõnuud kll“ Riulinna „õrnemajoo“ armastusepõllul.

Revolutsionär — „waleprihjut“ Wene revolutsiooni „ehtesajade“ fogus.

Riit — lähikene sõna, mida Riulinna kodanlased ilalgi ei suuda „tagurpidi“ lugeda.

Süsi — „praht“, mis käesolewal ajal õige kergeste „kulla“ illes kaalub.

Saba — „ümbertõõtamata“ ainete „augukate“, eht kannatuse proowimine wabas õhus.

Wabadus — sõna, millest wenelane „õudagi“ ei suuda aru saada.

Tibla — Eesti neiude „Egiptuse nuhtlus“.

! — Üieslutje edasihtatamisele. August Bravo.

Ütles.

„Sumalale tänu, et ometi kord sellest pearaha maksust priiks sain,“ ütles Saaremaa Udu, kui sakslased Saaremaa ära wõtsid.

„Ei neil pole enam tarwis suurele maale töõd tulla otsima — neil nüüd tegemist küllalt ja, kes on näinud, et saks saarelt — suurele maale tuli, töõd otsima?!“

„Mina olen Saaremaa alam ja Saksa seisusest, nagu meie mõõfaherragi — olli,“ ütles Cesjaare Mlasti Mõhtel, kui sakslased Saaremaale peatama jäiwad.

Mis see Saaremaa ka sakslastel wõõta olli, olli ju ainult saar. —

Mina olen saarlane ja jäängi sellest, wiigu nad kas wõõ terwe Saaremaa — Sakjamaale.

Ei naisest ega lastest pole mul suurt muret, küll saks toidab — ja kord, kui tagasi pääsen, on pere paart wäitke sakjajunkru wõõra wahest suurem, aga lahju on sellest mõnuisast Englise leh'tubakast, mis laudile unustasin!

Oh, me' õnnetud maata saarlased, tulime suurelemaale maad saama, nüüd jääme ka Saaremaast ilma!

H. V—x.

Tuleb...

Kui süüta lapsepõlves
waft tahtsin kirjada,
siis ema hirmutades
mind sundis waitima:
" — — — taru tuleb... "

Kui laulatada tahtsin
end armisa neiuga,
siis jälle sõna kuulsin,
mis sundis mõtlema:
" Vere tuleb! "

Kui sunniti mind sõtta,
werd — higi walama;
ei tahtnud püüsi wõtta,
siis jälle kuulsin ma:
" Willem tuleb!... "

Kord püüdsin elustada
end „wabadusega“ —
ta aateid ilustada,
kuid — — pean waitima:
" Nälg tuleb!!! "

Ma hinges iha tunnen,
mis sunnib elama —
kuid tutawat sõna kuulen,
oh... kõigest hirmulama ta:
" surm tuleb!... "
K. Kaasik.



Wõeraste maja peremees: „Tõa eest on teil katkummend rubla päewas matsta, ühes saabaste puhastamisega!“

Reisija b: „Aga meie puhastasime ju ise oma saapad?“

Wõeraste maja peremees: „Aga kas teie ei tea, et, saapaid puhastades, ka mu toa sopajeks tegite. Selle eest makske nüüd 25 rubla päewas.“

Ruidas mina asutawa logu walimiste ajal kihutustööd tegin.

Wälke walimiste winjet.

Nüüd, kus mõned päewad asutawa logu walimistest möödas, wõin ma jutustada, misugust kohutawat nalja minuga asutawa logu walimiste ajal tehti. Kiwid kirjendagu, taewas nutku ja ma warisjegu, seda ülekohut kuuldes! Ühi algas järgmiselt.

Esmesel walimiste päewal tormas äkki minu kirjutustuppa minu noor parteiseltsimees Käre ja hüüdis meelheitest:

„Seltsimees, päästa! Wannutan sind kõikide pühade nimel — päästa! Mõttele: meie nimetiri ei saa ühtki häält, kui ja oma mõjuwa autoriteediga meile abits ei tule.“

„Mis on?“ küsisin, halba aimates.

Seltsimees tõmmas paar korda ahnelt wärsket õhku sisse ja seletas:

„Mõttele, ma jooksin linnas ringi nagu hull, et waadata, kas kõil ta omad häälled ära annawad, ja mind illatas otse see loibus, millega inimesed asutawa logu walimistest osa wõtawad. Näitusjeks sattusin ma ühte majasse. Seal oli suur hull inimese loos. Oli nähtawaste loosolek. Inimesed waatawad üksteiselt üksteise otsa, ei elawust, ei sõnadewoolu. Küsin ühe ja teise käest, kas wõtaw walimistest osa. Ei wasta. Aga ma mõistan juba näost, et ta oma häält ära ei anna. Küsin teise käest, see niisama loid, eluta. Küsin kolmanda käest, ka see on niisugune tuim. Mind waldas hirm. Suba sin on paarkümwend inimest nõnda tuimad, mis siis weel mujal! „Peab ometi midagi ette wõtma, muidu on meie partei kadunud laps,“ mõtlesin ja jooksin sisse. Sa oled hea kõnemees. Tule, kõnele, löö kui pitne, mürista kui äike — ja sa saad näha, et need inimesed, kes nii kõhklewad ja kellegile oma häält ei usalda anda, meie parteile hääletawad. Ole inimene, halasta!“

Mu noor seltsimees ootas pisarafilmi minust otsust.

Ma olin liigutatud, sest ma ei suutnud meelheitwat inimest näha, — aga ma olin ta oma partei eest hirmul, — ja ütlestin:

„Heatene küll, ma tulen walimiste healts, aga iseäranis meil partei healts, kihutustööd tegema.“

„D, kui see sul õnnestaks! Aga ma usun, et see nimelt sinul õnnestab. Kui sa seda suudad, siis on logu meie partei sinu wastu tänulik.“

„Ole rahulik,“ sõnasin ma liigutatult. „Usun, et see mul õnnestab. Mul on head lõõtsõnad tegowaraks, head ideed mõttelaelas ja suurepäraseid laused keele otjaks.“

Seltsimees puistatas mind tänusõnadega ille.

Siis panin ma sulewarre käest, wõisin müüki ja me läksime uultsiale.

Noormees kutsus woorimehe ja me sõitsime kohale. Pean juure kirjama, et mul aega ei olnud kuulata, kuhu noormees meid sõidutada käskis, sest ma mõtlesin oma kõne aine üle järele. See pidi suurepärase saama! See pidi kõnelustile krooni panema! See pidi ideede tuumaluse poolest raske saama kui 100 puudane koorem! Aga see pidi ka nii ladus olema kui kell, mis kõrgelt mäelt tulise kirurgiga alla — otse kuulajate südametesse — kugleb.

Peagi olin ruumiltas saalis, inimeste hulga ees ja alustasin. Ma panin alguses kätima wäheha terawusega sõnad, mis kui pilardi munad weeresid, siis teised — suuremad; ma puistasin kuulajatele rahet laela ja paiskasin sõnapommi nende kuulmesoontesse.

Aga nad kuulatsid elutalt, nagu puunuiad.

Ma tormasin oma partei kõige uemate programmitehnikaga abindudega nende peale eest ja tagant, paremalt ja pahemalt poolt ning waatasin wõidurõõmsalt nende peale.

Aga kuulajad olid kui puunukulud; ei ühtki kiitust, ei ühtki waimustusjeadet nende filmis.

Siis algasin uue jõuga; mu ihu auras, mu põstedeest tilkus higi alla; ma alandasin oma häält kui wiitl sordini all ja puhusin siis kui tromboon.

Kuid ka see oli asjata.

Ma lõpetasin lootusetalt oma kõne ja lõin terawustega kuulajatele näkku.

Seal tuli saali nurgast keegi mu juure, weelkaas käes, pakkus juua ja küsis:

„Mis teiega on? Kas te siis aru ei saa, et te nende peale mingit mõju ei saa awalbada?“

„Miks?“ küsisin uudishimuga.

„Te seltsimees pettis teid. Ta teab, et te puruwana.“



„Need pärijad aga muudlulgi vaatavad, et peaks ma aga varsti surema. Tead ehk sina mulle abinõu juhutada, mis neid sunnib mulle pikka iga soovima?“

„Miks ei! Määrata testamendis terve kapital oma matuste kuldels, pärijatele aga proksendid sellest kapitalist — sinu surmapäewani . . .“

meelne olete ja tõi teid sija, et teid narrida. Kui te sija jätte läts ta ise kõne ajal ära. Sest ta tõi teid — k u r t t u m m a d e m a j a s s e.“

See oli hoop.

Utelge: kas see ei ole kirjendaw ülelohus? Kas see on feltimehelikkus?!

Ja, mul on asutawa loгу walimistest kõige libedam mälestus järel.

20 XI. 17.

R. Charles.

„Treegib.“

Wäike winjet.

Meie suurema linna elanikud oleme streikidega nõnda harjunud, et need meie peale mingisugust mõju ei avalda. Kui üks ehk teine streigib, lööb kolmas ja neljas käega. Teisfugune loгу on aga wäikelinnades, alewites. Soom nättusels ühe streigijuhumise.

Ühes wäikeses linnas, veel wäiksemas perekonnas pühkis pereema ühel hommikul põllenurgaga filmi, läts pereisa juure ja nuttis.

„Mis on?“ küsis taat hirmunud.

„Pojute . . . oh ja Jesute . . . pojute!“

Taat waatas tõsijelt ema otja.

„Mis? . . . Noh little stis?“

„Magab . . . ajan, aga ei tõuse. . . Teigi filmad lahti, aga ei tõuse. Tõmban suurest warbasi, waatab minu otja, aga ei mõhla. Tõmban, situtan, aga ei midagi. Wiimats ütleb: „Ema, ma treegin.“

Loas walitjes hauawaitus. Siis löi taat ruskilaga laua peale ja pörrutas:

„Mis?“

Ema nuuskas põlle sisse, pühkis stis filmi ja ütles:

„Ja, ütles: „Ma treegin“. . . Noh, little nüüd, isa, mis ta sisse läinud?! Kes seda oleks temast uskunud! Riisugune wagune oli itka, ja nüüd korraga: „Ma treegin!“ Ja mina pean seda veel oma wanusepäewil üleelama . . . mina, kelle mees kirjuti wõõrmünder on. . .“

Taat, kelle ägebus äkitfelt kui ära pühitud, langes otja-essfega wõstu lauda ja nuttis.

Ta nuuskus:

„Kaswata veel poega! Kaswata lapsi! Näe, mis neist tulewad! Näe nüüd! Els ma õelnud: hukka lähed, hu—ta lä—heb!“

Ja mõlemad nutsid.

Wäikeses toas, sängi peal lamas noormees ja magas.

Ema lihtlas utse praokile ja pistis oma punajels nute-tud nina selle wahelt sisse ning sofstas:

„Treegib! Wõi niimoodi treegitakse! Püha Jssa, kes sa oled. . .“

Ema palwetas; aegajalt mängis nooremehe ninas wilepill.

Beagi teadis loгу ümbrustond, et noormees „treegib“. Baljud tulid vaatama.

Ema teigi utse tajakihju lahti ja näitas, kuidas noormees „treegib“ — selili maas, ninas mängib wilepill.

Kui noormees üles tõusis ja wälja läts, tuli talle tõhu-las majaperemees wastu.

Ta sõnas nooremehele:

„Tean, teie wanemad olid ausad inimesed, aga mis pagana tempu teie mängite! Utelge wanematele, et nad l-mesets omale uue korteri walimis waatats. . . Wõistate ije, ma ei wõi teid enam. . .“

Streikija naeratas süüdlase näoga.

Kui noormees hoowi peale lihe atna lohale jõudis, wijati fealt talle ämbriga wett kullasse, nagu kogemata.

Uulitsal terwitas teda suur hull uulitsapõisja:

„Tleegib kuladinah!“

„Beniwilleml! Laistworst! Riisugune nah!“

„Tõmma teesele kiwiga nii et tiabi!“

„Sai, kulat, selga!“

Kui noormees ametiühijusesse läts, situtas kassir oma kae wälja.

Noormees surus seda.

Kassapidaja hoidis itka veel kätt pikali.

„Noh, kuidas on?“

„Treegin.“

„Pstui kurat! Ma arwasin, et liikmemassju tulite tooma.“

Kassapidaja tõmmas kae tagasi.

Kui noormees loгу tuli, surus kojamees talle wärawa peal lopiku pihku ja sofstas!

„Soetufels, feltimehe käft.“

Niimoodi algab wäikelinnas wõi alewis „treei“, kuidas ta lõpeb — see on wast alles küsimus. Ch.

Ulefsi Romanowi kättemaksmine.

Endise leisri perekonna liikmetest oli wiisiks, niisama nagu Sabina wanajõna järelle surnutest, kas ainult head rääkida wõi et mitte midagi.

Nüüd, kus kõik saladused awalikuks saawad, wõib nendest ka tõtt pajatada, nii kudas see just olnud, ei rohlem ega wähem.



„Ei meil pole midugi karta, meid „ewatuerib“ igauks hea meelega omal lulul!“

Palju huvitawat võib näituseks jutustada endisest troonipärijast, kes sugugi nii wiisatas ja wagune pois polnud, nagu meie teda kujutada püüti.

Mitte ainult et ta wallatu oli, sest wallatud on kõik lapsed igas seltšonna kihis, waid sügawas südame põhjas peitus tal soow teisi pilgata ja nende üle hirmutada.

Selle selgeks tõendusjeks võib näituseks järgmine teoast olla.

Endisel troonipärijal oli hull kooliõpetajaid, kes temale gümnaasiumi kursuse piires õpetust jagasid. Kord aastas peeti eksami, iseäraldi selle jaoks määratud istute juuresolemisel.

Kord, usuõpetuse eksami peal, jutustas ta 5000 inimese sõõtmisest 5 leiwaga, ja liias, naljatada soowides, juure:

„Et ta wile leiwaga 5000 inimest sõõtis, seda ma usun, aga et need ka sõõnuks oleks saanud, seda ma ei usu, niisuma nagu seda, et see järw, mille peal ta kõndis, sügaw oleks olnud! Arwatawaste oli wett kõigest luupaitsest saadil...“

Ekfameneerijad kohmetasid, ainult üks wano, auwäärt saatwäe kindral julges pahaselt tähendada:

„Rõõgus, see, mis teie ütlesite, on pühaduse teotus. Teie wanused poisid ei tohiks nõnda mõelda, weel wähem rääkida...“

„Miks ei wõiks ja peitis südamesse kättemaksmise soowi. Ja kätte tasus ta nii:

Ühe juure kroonupäha puhul olid kõrgemad auwandjad palees endisele keisrikaasale Aleksandra Feodorownale ehtlemas.

Ja waat, kui see wano auwäärt kindral, autähledes ja walge saatwäe müts kaenla all, Aleksandra Feodorownale lähines, palus Aleksai äkki:

„Kuulge, kindral, pange müts pähe!“

See ei saanud aru, kuid keisrinna ütles naeratades:

„Noh, mis siis, kui see troonipärijale lõbu teeb — pange peale...“

Kindral täitis käsku.

Sis tähendas Aleksai walguste ja põlastawalt:

„Rudas teil häbi ei ole, kindral... Teie olete nii wano ja ometi niiloll, et ei tea, et toas wiisatas ei ole müts. Siga olla.“

20. W.

Sõjameeste terwitused.

Terwitame kõiki kodumaalasi, iseäranis neiu, ja palume ka nendega igawuse pärast, mis sin meil alaline külaline on, kirjawahehetust luupaitsest Eesti sõjamehed. P. Rennit, A. Kagawere, A. Riist, A. Kadakas, A. Kall, J. Mägi.

И-ий Эстонскій полкъ 10 роты 1 взводъ.

Rumenia sõjawäljalt terwitab tuttawaid 12. oktoobril 1917. aastal. Carl Käppa.

„Meie Matsi“

tellimiste wastuwõtmine wältab edasi.

Tellimise hind kättesaatmisega aastas 10 r. — l. 3 kuu eest 6 r. 3 kuu eest 3 r. — l. Toime wusest ise ära wiles: aastas 8 rubla, 6 kuu eest 4 r. 50 l., 3 kuu eest 2 r. 50 l. Ilmub iga laupäew. Adressi muutmise eest 30 kop. Adressi muutmisel ja tellimise uuendamisel palume senist adressi nr. teatada.

Toimetatus ja talitus:

Harju ja Riiikii uulitsa nurgal nr. 46/1. „Lõõnna“. „Lõõnna“ raamatukauplus.

Meie Matsi järeline (171.) sõjanummer ilmub 25. nowembril.

20.000-rublaline lõhn.



„Breili, lubage teile lõhna-õli kinkida. Mis sugune lõhn meeldib teile kõige rohkem?“
 „Bensini lõhn oma automobillist!“

Meestevõistluse juht Jaan.

M. Schiffer'i tütar, Tallinnas.

Õhukondade „Teaduse“ kirjastus.